KARIN

SLAUGHTER

KRÁSNÝ HOLKY

Ohromující příběh.
Kniha roku.
Lee Child

KRÁSNÝ HOLKY

Karin Slaughter

KRÁSNÝ HOLKY

Český název: Krásný holky
Název anglického originálu: Pretty Girls
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Anna a Ivan Pakušovi
První vydání: William Morrow, An Imprint of HarperCollins Publishers LLC, New York, USA, 2015
Grafika obálky: Emotion Media, Poland
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART
Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2015 by Karin Slaughter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2015

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA, 2015.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: ThinkstockPhotos. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-2790-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-2791-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-2792-6 (PDF)

Debře

Velmi krásná žena bývá příčinou hrůzy.
Carl Jung

i.

Když jsi zmizela, tvá matka mě varovala, že jakmile se dozvím, co se ti přesně stalo, bude to ještě horší než nevědět nic. Každou chvíli jsme se kvůli tomu hádali, protože hádky bylo to poslední, co nás v té době ještě drželo pohromadě.

„Když budeš znát detaily, nebude to pro tebe o nic snazší," tvrdila. „Detaily ti rozervou duši."

Já jsem ale muž vědy a potřeboval jsem znát fakta. Ať už jsem chtěl, nebo ne, můj mozek neustále vytvářel nové a nové hypotézy: unesená, znásilněná, poskvrněná…

Vzpurná.

To byla teorie našeho šerifa. Nebo alespoň jeho výmluva, když jsme po něm chtěli odpověď, jakou nám nemohl dát. S tvou matkou jsme se vždy potajmu radovali, že si umíš tak tvrdohlavě a náruživě stát za svým. Když jsi zmizela, pochopili jsme, že se jedná o vlastnosti, které se u mladých mužů považují za projev inteligence a ctižádostivosti, zatímco u mladých žen v nich lidé vidí zdroj potíží.

„Holky utíkají pořád." Šerif pokrčil rameny a zatvářil se, jako kdybys byla dívka, která se za týden, za měsíc nebo za rok vrátí s výmluvou, že odešla se svým klukem nebo s kamarádkou, s níž podnikla cestu kolem světa.

Bylo ti devatenáct. Po právní stránce jsme už na tebe neměli žádné právo. Patřila jsi sama sobě. Patřila jsi celému světu.

Dodnes po tobě pátráme. Voláme do nemocnic, na policejní stanice a do útulků pro bezdomovce. Vylepujeme po

městě letáčky. Klepeme na dveře. Ptáme se tvých přátel. Prohledáváme opuštěné budovy a vyhořelé domy ve čtvrtích s nevalnou pověstí. Dokonce jsme najali soukromého detektiva, na něhož padla polovina našich úspor, a jasnovidce, co spolkl většinu toho, co zbylo. Několikrát jsme se obrátili na média, ta ale neměla zájem, protože jsme jim nemohli nabídnout žádné pikantní podrobnosti.

Věděli jsme minimum: byla jsi tehdy v baru, nevypila jsi toho víc než obvykle a řekla jsi kamarádům, že se necítíš dobře a půjdeš domů. To bylo naposledy, kdy tě lidé, s nimiž jsme mluvili, viděli.

V průběhu let se objevilo mnoho falešných indicií. Tvé záhadné zmizení přitahovalo nejrůznější zvrhlíky. Popisovali detaily, které nikdo nemohl prokázat, a předkládali stopy, jež nikdo nemohl sledovat. Aspoň, že se přiznali, když jsme je usvědčili ze lži. Zato jasnovidci mě nepřestali obviňovat, že nehledám dost důkladně.

Protože já jsem tě nikdy nepřestal hledat.

A chápu tvoji matku, že to vzdala. Nebo to tak alespoň vypadalo. Musela znovu začít budovat svůj život – když už ne pro sebe, tak aspoň pro zbytek rodiny. Doma pořád zůstávala tvoje malá sestřička. Byla tichá a tajnůstkářská a trávila čas s dívkami, které ji přemlouvaly, aby dělala věci, jež by dělat neměla. Například proklouznout nenápadně do baru poslechnout si muziku a už se nikdy nevrátit domů.

Když jsme podepisovali rozvodové dokumenty, tvoje matka prohlásila, že její jedinou nadějí je, že jednoho dne najdeme tvoje tělo. Na to se upínala. Na myšlenku, že jednou budeš konečně ležet v místě svého posledního odpočinku.

Odpověděl jsem jí, že tě třeba jednou najdeme v Chicagu, v Santa Fe, v Portlandu nebo v nějaké umělecké komunitě, s níž se touláš po světě, protože jsi vždycky byla svobodomyslná.

Tvoji matku má slova nijak nepřekvapila. Bylo to v době, kdy se kyvadlo naděje ještě stále kývalo ze strany na stranu a ona některé dny ležela v posteli zdrcená smutkem a jindy se vracela z nákupu s halenkou, svetrem nebo džínsy, které ti chtěla dát, až se vrátíš domů.

Zřetelně si vybavuju den, kdy jsem ztratil poslední naději. Pracoval jsem ve veterinární ordinaci v centru města. Přivedli nám opuštěného psa. To ubohé zvíře někdo evidentně týral. Nejvíc ze všeho připomínal žlutého labradorského retrívra, i když srst byla po dlouhém pobytu na ulici notně vybledlá. Slepené chlupy na hýždích vytvářely neforemné trsy. Na holé kůži bylo několik zanícených ran, které pravděpodobně vznikly tím, že si tato místa příliš škrábal nebo lízal. To opuštění psi často dělají, aby se uklidnili.

Nejdřív jsem se mu snažil ukázat, že je u nás v bezpečí. Nechal jsem ho olíznout hřbet své ruky, aby si zvykl na můj pach. Když se uklidnil, začal jsem s prohlídkou. Šlo o staršího psa, bylo ale vidět, že donedávna mu pečovali o zuby. Jizva po operaci na koleni ukazovala, že ho po zranění někdo nechal pečlivě a zřejmě nákladně ošetřit. Týrání, kterému byl bezesporu vystaven, ještě nestačilo vymazat všechny jeho vzpomínky. Kdykoliv jsem se mu rukou dotkl čenichu, jeho hlava spočinula plnou váhou na mé dlani.

Díval jsem se do smutných psích očí a v duchu si představoval detaily z jeho života. I když jsem neměl žádnou možnost zjistit, co se ve skutečnosti stalo, moje srdce to poznalo. Tohoto psa nikdo neopustil. Prostě se zatoulal nebo vyklouzl z obojku. Možná šli jeho majitelé nakupovat nebo odjeli na dovolenou a z nějakého důvodu – někdo zapomněl zavřít vrata, plot byl příliš nízký nebo osoba, jež se měla starat o dům, nechala pootevřené dveře – se toto milované stvoření náhle ocitlo na neznámé ulici, aniž by mělo tušení jak se vrátit domů.

Ztraceného psa asi našla skupina dětí nebo nějaká lidská zrůda či jejich kombinace a opatrovávaného domácího mazlíčka změnila ve štvané zvíře.

Stejně jako můj otec jsem zasvětil svůj život péči o zvířata. Toto však bylo poprvé, kdy jsem pochopil úzký vztah mezi krutostmi, jaké lidé dělají zvířatům, a ještě horšími krutostmi, jež činí svým bližním.

Díval jsem se na kůži rozedřenou řetězem, rány způsobené kopajícíma nohama a bušícími pěstmi. Takto vypadají lidé, když se dostanou do prostředí, které je nechce přijmout. Do světa, který je nemá rád a přitom jim nedovolí, aby se vrátili domů.

Tvoje matka měla pravdu.

Detaily mi rozervaly duši.

1. KAPITOLA

Restaurace v centru Atlanty byla prakticky prázdná. Jedinými přítomnými byl osamělý obchodník v rohovém boxu a barman, který se tvářil jako mistr ve flirtování. V restauraci se pomalu rozjížděl každodenní podvečerní provoz. Z kuchyně se ozýval cinkot příborů a porcelánu. Kuchař občas něco vykřikl a číšnice propukla v smích. V televizi nad barem se v pomalém, nevzrušeném rytmu objevovala jedna špatná zpráva za druhou.

Claire Scottová seděla u baru u druhé sklenice sodovky a snažila se ignorovat neustálý hluk. Paul tu měl být už před deseti minutami. Ještě nikdy se neopozdil. Obvykle dorazil na schůzku o deset minut dřív. To byla jedna z jeho vlastností, kvůli kterým si ho dobírala, ve skutečnosti však za ně byla vděčná.

„Ještě jednu?"

„Jistě." Claire se na barmana vlídně pousmála. Snažil se ji balit od okamžiku, kdy usedla na stoličku. Byl mladý a hezký, takže by jí to mělo lichotit, ve skutečnosti si ale připadala stará – ne proto, že by opravdu byla, ale proto, že si uvědomovala, že jak se jí blíží čtyřicítka, stále víc ji otravují lidé, kterým je něco přes dvacet. V jejich přítomnosti jí neustále přicházely na mysl věty začínající frází „když jsem byla v tvém věku".

„To už je třetí." V jeho hlase se objevil škádlivý tón. „Klopíte do sebe jednu za druhou!"

„Opravdu?"

Mrknul na ni. „Dejte mi vědět, až budete potřebovat odvézt domů."

Claire se rozesmála, protože to bylo snazší než mu říct, aby si pořádně protřel oči a vrátil se do školní lavice. Znovu zkontrolovala čas na mobilu. Paul má zpoždění už dvacet minut. V duchu si začala přehrávat katastrofické scénáře: přepadli ho v autě, srazil autobus, dopadl na něj kus rozpadlého trupu letadla nebo ho unesl nějaký šílenec.

Otevřely se dveře hlavního vchodu. Místo Paula ale vstoupila dovnitř skupina ležérně elegantně oblečených lidí, pravděpodobně zaměstnanců kancelářských budov v okolí, kteří si rychle chtěli dát jeden drink, než vyrazí do svých domovů na předměstí nebo v suterénech rodičů.

„Sledujete to?" Barman kývl hlavou směrem k televizi.

„Moc ne," odpověděla Claire, přestože pátrání samozřejmě sledovala. Nemůžete zapnout televizi, aniž v ní je zpráva o pohřešované dospívající dívce. Šestnáct let, běloška, střední třída, velmi hezká. Když se ztratila ošklivá žena, nikoho to zřejmě moc nevzrušovalo.

„To je hrozné," pronesl barman. „Tak krásná holka!"

Claire se znovu podívala na mobil. Paulovo zpoždění se protáhlo už na třicet minut. Zrovna dneska! Je přece architekt, a ne neurochirurg, kterého přivolali k neodkladné operaci. To si aspoň nemůže najít dvě vteřiny, aby jí poslal textovku nebo zavolal?

Začala točit snubním prstýnkem kolem prstu. Byl to projev nervozity, který si dřív ani neuvědomovala, dokud ji na něj Paul neupozornil. Pohádali se o něco, co Claire v té chvíli připadalo strašně důležité, teď si ale nemohla vzpomenout, o co šlo, ani kdy k hádce došlo. Před týdnem? Před

měsícem? Znala se s Paulem osmnáct let a skoro stejně tak dlouho za něj byla provdaná. Už toho nezbývalo moc, o co by se mohli přesvědčivě hádat.

„Jste si jistá, že byste to nechtěla trochu rozjet?“ Barman pozvedl láhev vodky Stoličnaja, ale jeho skutečný záměr byl zřejmý.

Claire znovu propukla v smích. Na tenhle typ mužů narážela celý život. Vysoký, tmavý, s hezkým obličejem, jiskřivýma očima a medovým úsměvem. Ve dvanácti by jeho jménem popsala sešit matematiky, v šestnácti by ho nechala, aby ji osahával přes svetr, a ve dvaceti by mu dovolila, aby jí zajel rukou všude, kam by chtěl. A dnes, v osmatřiceti, si pouze přeje, aby ji nechal na pokoji.

„Ne, díky,“ opáčila. „Sociální kurátor mi doporučil, abych se vyhýbala tvrdému alkoholu, pokud nezůstanu celý večer doma.“

Vyloudil na tváři úsměv, který napovídal, že její odpověď úplně nepochopil. „Zlobivá holka! Takové mám rád.“

„Měl byste mě vidět s elektronickým sledovacím náramkem na noze,“ zamrkala na něj.

Otevřely se vstupní dveře. Paul. Když se vydal jejím směrem, Claire ucítila obrovskou úlevu.

„Jdeš pozdě.“

Paul ji políbil na tvář. „Omlouvám se. Jsem trouba. Měl jsem ti zavolat nebo poslat textovku.“

„Ano, to jsi měl.“

Paul houkl směrem k barmanovi. „Glenfiddich, normální, neředěný.“

Claire sledovala, jak mladý muž nalévá Paulovi skotskou s profesionalismem, který do té doby ještě neprojevil. Její snubní prstýnek, nezájem a otevřené odbytí byly pouze drobnými překážkami v porovnání s mužem, který ji políbil na tvář.

„Pane.“ Barman postavil sklenku před Paula a vydal se k opačnému konci baru.

Claire ztišila hlas. „Nabídl mi, že mě odveze domů.“

Paul poprvé od chvíle, kdy vstoupil do podniku, pohlédl na barmana. „Mám mu dát pěstí?“

„Jo.“

„A odvezeš mě do nemocnice, když mi to vrátí?“

„Jo.“

Paul se zasmál, ale jenom proto, že se zasmála také. „Tak jaké to je, být bez řetězu?“

Claire se podívala dolů na odhalený kotník, jako by čekala, že na místě, kde býval robustní černý náramek, spatří odřenou nebo aspoň otlačenou kůži. Od doby, kdy měla naposledy na veřejnosti sukni, uplynulo už šest měsíců. Stejně dlouhou dobu nosila elektronický náramek, jak jí nařídil soud. „Cítím se mnohem svobodnější.“

Paul vzal brčko ležící vedle její sklenice a položil ho rovnoběžně s ubrouskem. „Pořád tě ale sledují pomocí mobilu a džípíesky v tvém autě.“

„Nemůžou mě zavřít do vězení pokaždé, když vypnu mobil nebo vylezu z auta.“

Paul mávl nad její poznámkou rukou, i když podle jejího přesvědčení nebyla špatná. „A co zákaz vycházení?“

„Ten už zrušili. Pokud příští rok nic nevyvedu, můj záznam vymažou, takže to bude, jako kdybych nikdy nic neprovedla.“

„To je zázrak!“

„Spíš velice drahý právník.“

Zašklebil se. „Pořád levnější než náramek od Cartiera, který jsi po mně chtěla.“

„Ne, pokud mi ho koupíš i s náušnicemi.“ Asi by o tom neměli žertovat, ale jedinou další možností bylo brát to vážně. „To je zvláštní,“ pronesla, „vím, že žádný náramek na noze nemám, a přesto ho tam pořád cítím.“

„Teorie detekce signálů." Paul znovu srovnal brčko. „Tvoje smysly mylně interpretují jiné vjemy jako dotyk elektronického náramku na kůži na noze. Mnohem častější je, když lidi takhle vnímají svůj mobil. Cítí jeho vibrace, i když jim nikdo nevolá."

To má za to, že si vzala za muže podivína.

Paul se zadíval na televizi. „Myslíš, že ji najdou?"

Claire neodpověděla. Dívala se na sklenku v Paulově ruce. Nikdy neměla ráda chuť skotské, ale protože věděla, že si nesmí dát ani lok, měla chuť flámovat celý týden.

Dnes odpoledne, protože cítila, že musí aspoň něco říct, sdělila psychiatričce, kterou jí přidělil soud, že absolutně nesnáší, když jí někdo nařizuje, co má dělat. *A je snad někdo, kdo ano?* okomentovala to ta brunátná žena se stínem podezřívavosti v hlase. Claire cítila, jak zrudla. Neměla nejmenší chuť jí vysvětlovat, že to byl právě ten důvod, který ji donutil podrobit se terapii nařízené soudem. Nechtěla psychiatričce poskytnout to potěšení, že na to přišla ona sama.

Kromě toho si to uvědomila okamžitě poté, kdy jí kolem zápěstí zaklapla pouta.

„Idiot," zamumlala si pro sebe, když ji policistka vedla k zadním dveřím policejního vozu.

„Uvedu to ve svém hlášení," ihned ji upozornila uniformovaná žena.

Toho dne byly všude kolem ní samé ženské, policistky různých velikostí a vzezření s širokými koženými pásky kolem mohutných pasů, na kterých visely nejrůznější vražedné zbraně. Claire si říkala, že všechno by asi proběhlo mnohem lépe, kdyby mezi nimi byl nějaký muž, ale měla smůlu. Takhle dopadla kvůli dnešnímu feminismu: zamčená v tenisovém úboru na umolousaném zadním sedadle policejního vozu se sukní vyhrnutou na stehna.

Po příjezdu do věznice musela odevzdat snubní prsten, hodinky a tkaničky od tenisek velké ženě s mateřským znaménkem mezi chlupatým obočím, která svým vzhledem připomínala ploštici. Z mateřského znaménka nevyrůstal jediný chlup a Claire se užuž chtěla zeptat, proč si je vytrhává pouze z něj, a ne i z obočí, ale neměla na to čas, protože další žena, tentokrát vysoká a kostnatá vypadající jako kudlanka nábožná, ji odvedla do další místnosti.

Odebírání otisků prstů proběhlo úplně jinak, než jak to ukazují v televizi. Místo do inkoustu musela Claire přitlačit prsty na špinavou skleněnou destičku, aby se její papilární linie mohly digitálně přenést přímo do počítače. Měla je nejspíš nevýrazné, protože celý úkon musela několikrát opakovat.

„Ještě že jsem nevyloupila banku," pronesla Claire, a aby bylo jasné, že žertuje, hlasitě se zasmála.

„Tlačte rovnoměrně," pravila chladně kudlanka nábožná a odhryzla mouše další křídlo.

Když ji snímkovali do alba zločinců, postavili ji proti bílému pozadí s pravítkem měřícím evidentně o pár centimetrů špatně. Nahlas se podivila, proč po ní nechtějí, aby držela tabulku se jménem a vězeňským číslem.

„To se dodělá ve Photoshopu," pronesla kudlanka nábožná znuděným tónem, který naznačoval, že tuto otázku neslyší poprvé.

Byl to jediný snímek v Claiřině životě, kdy po ní nechtěli, aby se usmívala.

Posléze třetí policistka, která měla pro změnu nos jako divoká kachna, odvedla Claire do cely, kde překvapivě nebyla jedinou osobou oděnou v tenisovém úboru.

„Proč jsi tady?" otázala se žena v tenisových šatech. Vypadala drsně a dost sjetě. Evidentně ji zavřeli, protože si spíše než s tenisovými míči hrála s něčím jiným.

„Pro vraždu," pronesla Claire, neboť byla rozhodnutá, že to nebude brát vážně.

„Haló!" Paul dopil whisky a ukázal barmanovi, že chce další. „O čem přemýšlíš?"

Dlouze si vzdychla. „Říkala jsem si, že jsi to měl dneska asi ještě těžší než já, když si dáváš druhou skleničku." Paul pil alkohol jen výjimečně. To měli společné. Ani jeden z nich nebyl rád, když nad sebou neměl kontrolu, což Claire ve světle jejího nedávného zatčení připadalo směšné.

„Všechno v pořádku?" zeptala se Paula.

„Teď už jo." Rukou jí přejel po zádech. „Co ti ta cvokařka řekla?"

Claire počkala, až se barman vrátí k opačnému rohu. „Řekla, že nechci otevřeně mluvit o svých emocích."

„To ti vůbec není podobné!"

Usmáli se na sebe. Další stará hádka, kterou nemá cenu otevírat.

„Nelíbí se mi, když mě někdo rozebírá," prohlásila Claire a popsala mu, jak jí psychiatrička s afektovaným pokrčením ramen řekla: *A je snad někdo, kdo ano?*

„Víš, o čem jsem dnes přemýšlel?" Paul ji vzal za ruku. Jeho dlaň byla nezvykle drsná. Celý víkend pracoval v garáži. „Přemýšlel jsem o tom, jak moc tě miluju."

„To je legrační, když to muž říká vlastní manželce."

„Ale je to pravda." Paul přitiskl své rty k její ruce. „Nedokážu si představit, jak by vypadal můj život bez tebe."

„Spořádaněji," řekla, protože Paul byl vždycky tím, kdo uklidil pohozenou obuv nebo oblečení, které mělo spočinout v koši na prádlo, ale z nějakého důvodu skončilo v koupelně před umyvadlem.

„Vím, že to teď máš těžké. Zvláště když…" Pokývl hlavou k obrazovce, na níž se objevila další fotografie pohřešované šestnáctileté dívky.

Claire pohlédla na televizi. Byla opravdu krásná. Štíhlá, atletická postava, tmavé, zvlněné vlasy.

„Chtěl bych, abys věděla, že vždycky budu s tebou, ať se děje, co se děje," prohlásil Paul.

Claire cítila, že se jí začíná stahovat hrdlo. Často Paulovu oddanost brala jako samozřejmost. To byl výsledek dlouhého manželství. Ale věděla, že ho také miluje. A potřebuje. Byl kotvou, která bránila, aby ji proud odnesl kdovíkam.

„Víš, že jsi jediná žena, jakou jsem kdy miloval?"

Připomněla mu svou předchůdkyni z koleje. „Avu Guilfordovou by to moc nepotěšilo."

„Nezlehčuj to. Myslím to vážně." Naklonil se k ní tak blízko, že se jejich čela téměř dotýkala. „Jsi moje životní láska, Claire Scottová. Jsi pro mě všechno."

„I když mám záznam v trestním rejstříku?"

Políbil ji. Opravdově. Ucítila vůni skotské s nádechem máty, a když jí jeho prsty zajely mezi stehna, zalila ji vlna rozkoše.

Když skončili, aby se mohli nadechnout, řekla: „Pojďme domů."

Paul dopil jedním hltem sklenici a hodil na bar pár mincí. Když vyšli z restaurace, položil Claire ruku na záda. Poryv studeného větru jí nadzvedl lem sukně. Paul jí třel paži, aby ji zahřál. Šel vedle ní tak blízko, že cítila na krku jeho dech. „Kde parkuješ?"

„V podzemních garážích," odpověděla.

„Já mám auto na ulici." Podal jí klíče od vozu. „Pojedeme mým."

„Dobře."

„Tak pojďme." Zatáhl ji do postranní uličky a přitlačil zády ke zdi.

Claire otevřela pusu, aby se zeptala, co se děje, ale on ji okamžitě políbil a rukou zajel pod sukni. Zalapala po

dechu. Ani ne proto, že jí znemožnil dýchat, ale proto, že v uličce bylo poměrně dobře vidět a okolo chodili lidé. Viděla procházející muže v oblecích, jak se otáčejí a do posledního okamžiku sledují, co se děje. Ještě by je mohl někdo vyfotit a vystavit na internetu.

„Paule!“ Položila mu ruku na zápěstí a přemýšlela, co se to stalo s jejím spořádaným manželem, pro kterého bylo nemyslitelné, aby se milovali v pokoji pro hosty. „Lidé se dívají.“

„Tak pojď dál.“ Chytl ji za ruku a vedl dál do uličky.

Claire se snažila vyhýbat pohozeným vajglům připomínajícím náhrobní kameny na hřbitově. Ulička ve tvaru písmena T se protínala se zásobovací komunikací pro obchody a restaurace. Horší už to snad být nemohlo. Claire si představovala kuchaře stojící v otevřených dveřích s cigaretou v ústech a iPhonem v ruce. I bez diváků tu byla řada důvodů, proč by to neměla dělat.

Je to jako vždy – nikdo nemá rád, když mu říkají, co má dělat.

Paul ji zatáhl za roh. Claire si během krátké chvilky prohlédla prázdné okolí. To už ji však manžel přitlačil zády ke zdi. Ústy přikryl její rty a dlaněmi ji popadl za hýždě. Chtěl to tak naléhavě, že to začínala chtít taky. Zavřela oči a odevzdala se mu. Líbali se stále náruživěji. Začal jí stahovat kalhotky. Claire mu pomáhala. Roztřásla se zimou. A také proto, že to bylo nebezpečné. Ale byla už tak rozvášněná, že jí to bylo jedno.

„Claire,“ zašeptal jí do ucha, „řekni, že to chceš.“

„Chci to!“

„Řekni to ještě jednou.“

„Chci to!“

Bez varování ji náhle otočil. Tváří se odřela o cihlu. Přišpendlil ji ke zdi. Tlačila se proti němu. Sténal vzrušením, tiskl ji, že skoro nemohla dýchat.

„Paule…“

„Nehýbej se!“

Claire rozuměla slovům, ale mozku trvalo několik vteřin, než si uvědomil, že nevycházejí z manželových úst.

„Otoč se!“

Paul se začal obracet.

„Ty ne, ty debile!“

Ona. Myslel ji. Claire se nedokázala hnout. Roztřásly se jí nohy. Měla pocit, že se na nich neudrží.

„Do prdele, řekl jsem, aby ses otočila!“

Paulovy ruce ji něžně uchopily za paže. Když ji pomalu otáčel, ještě vrávorala.

Hned za Paulem stál nějaký muž. Měl na sobě černou mikinu na zip začínající hned pod silným potetovaným krkem. Přes ohryzek se mu táhl hrozivě vyhlížející chřestýš s rozšklebenou tlamou, z níž trčely jedové zuby.

„Ruce vzhůru!“ Když mluvil, hadova tlama se otevírala a zavírala.

„Nechceme dělat žádné potíže.“ Paul zvedl ruce nahoru. Jeho tělo bylo zcela nehybné. Claire na něj pohlédla. Pokýval hlavou, jako že je všechno v pořádku, i když evidentně nebylo. „Peněženku mám v zadní kapse.“

Muž mu ji jedním pohybem prudce vytáhl z kalhot. Claire předpokládala, že v druhé ruce drží pistoli. Představila si ji v duchu – černou a lesklou, přitlačenou na Paulova záda.

„Ještě tohle!“ Paul si stáhl snubní prsten, prsten, který dostal při promoci, a hodinky. Značky Patek Philippe, koupila mu je před pěti roky. Vzadu byly vyryté jeho iniciály.

„Claire,“ pronesl Paul přiškrceným hlasem, „dej mu svou peněženku.“

Claire zírala na svého manžela. Cítila prudký tepot karotid pulsujících na jejím krku. Paul má na zádech pistoli.

Stali se oběťmi přepadení. To celé se teď skutečně děje. Je to realita. Podívala se dolů na své ruce. Pomalu po nich klouzala pohledem, protože byla v šoku a nevěděla, co má dělat. Prsty stále svírala Paulovy klíče. Tiskla je v ruce celou tu dobu. Jak se s ní mohl milovat, když pořád držela jeho klíče?

„Claire," naléhal Paul, „dej mu tu peněženku." Pustila klíče do kabelky, vytáhla peněženku a podala ji muži v černém. Zastrčil ji do kapsy a znovu zvedl ruku. „Mobil!"

Claire vytáhla svůj mobilní telefon. Se všemi jejími kontakty. A fotkami z dovolených, které spolu v posledních letech strávili. V St. Martinu, v Londýně, v Paříži, v Mnichově.

„Prsten taky!" Muž se otočil na obě strany a zrakem zkontroloval uličku. Claire udělala totéž. Nikdo v ní nebyl. Dokonce i zásobovací komunikace byla prázdná. Záda měla stále opřená o zeď. Roh s hlavní ulicí byl daleko. Po té ulici chodili lidé. Spousta lidí.

Muž přečetl její myšlenky. „Neblbni a sundej ten prsten!"

Claire si stáhla snubní prstýnek. Nevadilo jí, že o něj přijde. Byli pojištění. Dokonce to ani nebyl ten původní. Koupili ho před mnoha lety, když Paul konečně ukončil nástupní praxi a složil zkoušky potřebné k získání licence.

„Náušnice!" rozkazoval muž. „Dělej, ty čubko, hejbni sebou!"

Claire si sáhla na ušní lalůčky. Ruce se jí roztřásly. Zapomněla, že si dnes ráno vzala diamantové náušnice. Teď sama sebe viděla, jak stojí před skříňkou na šperky.

Probíhá jí snad před očima celý její život – samovolné vybavování vzpomínek?

„Dělej!" Muž zamával volnou rukou, aby ji popohnal.

Claire zápasila se šroubovacími uzávěry náušnic. Prsty se jí tak třásly, že náušnice nedokázala rozepnout. Před očima

se jí vynořil obraz, jak je vybírá u Tiffanyho. Bylo to před jejími dvaatřicátými narozeninami. Když je prodavačka odnášela zpátky do zabezpečené místnosti, kde se zhotovovaly mimořádně drahé šperky, Paul na ni vrhl pohled, který říkal: „Je vůbec možné, že tady nakupujeme?“

Claire vložila náušnice do mužovy otevřené dlaně. Celá se třásla. Srdce jí tlouklo jako bubínek.

„Tak jo.“ Paul se otočil dopředu a zády se opřel o Claire, aby ji chránil. Ruce měl stále zdvižené. „Už máte všechno.“

Claire si přes Paulova ramena prohlédla muže v černém. Žádnou pistoli neměl. V ruce držel nůž s dlouhou, ostrou čepelí s vroubkovaným okrajem, na konci mírně zahnutou. Vypadal jako lovecká dýka používaná k vyvrhování ulovených zvířat.

Paul pravil: „Už nic jiného nemáme, můžete jít.“

Muž neodešel. Podíval se na Claire, jako kdyby našel něco mnohem dražšího než diamantové náušnice za šestatřicet tisíc dolarů. Jeho rty se zkroutily do úsměvu. Na jednom z předních zubů měl zlatou korunku. Uvědomila si, že vytetovaný chřestýš má stejně vyhlížející zlatý zub.

A potom jí došlo, že to není obyčejné loupežné přepadení.

Stejně jako Paulovi. Řekl: „Mám peníze.“

„Žádné nechci.“ Mužova pěst dopadla na Paulův hrudník. Claire cítila, jak manželovy lopatky narazily na její klíční kost. Paulova hlava ji udeřila do tváře, následoval náraz jejího zátylku do cihlové zdi.

Claire to na chvíli omráčilo. Před očima jí tancovaly hvězdy a v ústech ucítila krev. Zamrkala očima a podívala se dolů. Paul se svíjel na zemi.

„Paule…“ Sklonila se k němu, náhle však ucítila palčivou bolest. Muž ji popadl za vlasy a táhl uličkou pryč. Claire klopýtla a odřela si koleno o chodník. Muž ji táhl dál, skoro běžel. Musela se ohnout v pase, aby ji to tak strašně

nebolelo. Upadl jí podpatek. Zkoušela se podívat zpátky. Paul si tiskl ruku na hruď, jako kdyby měl infarkt.

„Ne," zašeptala. Sama se podivila, proč nekřičí. „Ne, ne, ne!"

Muž ji táhl stále dál. Claire se slyšela, jak sípe. Plíce měla plné písku. Táhl ji k postranní uličce. Stála tam černá dodávka, které si předtím nevšimla. Zaryla nehet do jeho zápěstí. Trhnul jí hlavou. Klopýtla. Trhnul ještě jednou. Bolest byla nesnesitelná, ale nebylo to nic oproti hrůze, která se jí zmocnila. Chtěla křičet. Musela křičet. Avšak hrdlo měla stažené představou, co bude následovat. Chce ji odvézt ve své dodávce. Někam k sobě. Na nějaké strašné místo, z něhož se možná už nikdy nedostane ven.

„Ne…" zaprosila. „Prosím… ne… ne…"

Muž Claire pustil. Ne proto, že ho o to žádala. Otočil se dozadu s nožem napřaženým před sebe. Paul už zase stál na nohou. Rozeběhl se k muži. Když se vrhal vpřed, vydal hrdelní zvuk podobný zavytí.

Všechno proběhlo velmi rychle. Příliš rychle. Nebylo možné zpomalit čas, aby si Claire vybavila každou milisekundu posledního boje svého manžela.

Paul by možná překonal svého soka na běhacím pásu nebo vyřešil rovnici dřív, než si ořeže tužku. Muž v kukle měl ale jednu výhodu. Vynikal v umění, které univerzita, na níž Paul Scott studoval, nevyučovala – v boji s nožem.

Ozval se sotva slyšitelný zvuk, jak čepel prosvištěla vzduchem. Claire čekala, že se ozve i něco jiného. Zvuk zahnutého konce nože pronikajícího Paulovou kůží. Zaskřípění pilovitého ostří řezajícího žebra a oddělujícího vazové úpony a chrupavku.

Paul se chytil rukama za břicho. Mezi prsty svíral perleťovou rukojeť. S otevřenou pusou vrávoral zpátky ke zdi, oči až téměř komicky rozevřené. Měl na sobě oblek od Toma

Forda v námořnicky modré barvě, který mu byl v ramenou trochu malý. Claire si pomyslela, že by bylo dobré ho ve švech trochu popustit, ale teď na to bylo příliš pozdě, protože sako bylo prosáklé krví.

Paul se díval na své ruce. Čepel zajela dovnitř až po rukojeť, takřka přesně uprostřed mezi pupkem a srdcem. Jeho modrá košile se zbarvovala krví. Vypadal, že je v šoku. Oba byli v šoku. Měli dnes večer mít časnou večeři na oslavu konce omezení svobody, kterým soud Claire potrestal, a ne zemřít v studené, plesnivé uličce.

Zaslechla kroky. Hadí muž utíkal pryč. Jejich prsteny a šperky mu chrastily v kapse.

„Pomoc!" pronesla Claire šeptem. Tak tichým, že sotva zaslechla svůj hlas. „Po-pomoc," zakoktala. Kdo jim ale pomůže? Tím, kdo vždy poskytoval pomoc, byl Paul. O všechno se pokaždé postaral její muž.

Až doteď.

Svezl se dolů po cihlové zdi a tvrdě dopadl na zem. Claire poklekla vedle něj. Pohybovala rukama před sebou, avšak nevěděla, kde se ho má dotknout. Osmnáct let ho milovala. Osmnáct let s ním sdílela lože. Pokládala mu dlaň na čelo, jestli nemá horečku, otírala mu tvář, když byl nemocný, líbala ho na rty, na líce, na oční víčka, jednou ho ve vzteku dokonce udeřila, a teď netušila, kde se ho má dotknout.

„Claire."

Paulův hlas. Poznala jeho hlas. Přitiskla se ke svému manželovi. Objala ho rukama i nohama. Přitáhla si ho na hruď a přitiskla rty na jeho skráň. Cítila, jak z manželova těla uniká teplo. „Paule, prosím! Buď v pořádku. Musíš být v pořádku!"

„Já jsem v pořádku." Když to Paul říkal, skoro to tak i vypadalo, ale několik okamžiků poté se mu začaly třást nohy. Třas se stupňoval a po chvíli se už prudce

otřásalo celé tělo. Zuby mu cvakaly a oční víčka se třepotavě chvěla.

„Miluju tě," řekl.

„Prosím!" zašeptala a přitlačila svou tvář k jeho krku. Do nosu jí pronikla vůně vody po holení. Na líci ucítila ostrůvek tvrdých vousů, které žiletka dnes ráno při holení minula. Kdekoli se ho dotkla, byla jeho kůže studená. Strašně studená! „Prosím, neopouštěj mě, Paule."

„Neboj se," slíbil.

Ale svůj slib nesplnil.

2. KAPITOLA

Lydia Delgadová pozorovala v tělocvičně velkou skupinu pubertálních roztleskávaček, které se pohybovaly po palubovce, a v duchu vzdávala díky bohu, že její dcera není jednou z nich. Ne, že by měla něco proti roztleskávačkám. Bylo jí jednačtyřicet a doby, kdy je nenáviděla, jsou už dávno pryč. Dnes nesnášela jejich matky.

„Zdravím vás, Lydio Delgadová!“ Mindy Parkerová každého vždy zdravila jménem i příjmením. Používala přitom vysoký, triumfální tón, kterým všem oznamovala, jak je chytrá, když každého zná plným jménem.

„Já vás také, Mindy Parkerová,“ odpověděla Lydia hlasem o několik oktáv nižším. Nemohla si pomoct, ale musela vždy dělat všechno obráceně.

„První soutěž téhle sezóny! Myslím, že děvčata mají letos šanci.“

„Samozřejmě,“ souhlasila Lydia, i když každý věděl, že s největší pravděpodobností zase všechno projedou.

„Abych nezapomněla…“ Mindy posunula dopředu levou nohu, propnula ji, vzpažila a předklonila se tak, aby rukama dosáhla na špičku. „Potřebuju od vás to podepsané rodičovské svolení.“

Nechybělo mnoho a Lydia se zeptala jaké. „Přinesu vám ho zítra.“

„Výborně!“ Mindy ukončila protahovací cvik syčivým proudem vzduchu vytlačovaného z plic. Vyšpulenými rty a nápadným předkusem připomínala Lydii frustrovaného francouzského buldočka. „Víte, nechceme, aby Dee měla pocit, že ji přehlížíme. Vždycky jsme byli pyšní na studenty, kterým se podařilo získat stipendium.“

„Děkuju, Mindy.“ Lydia nasadila medový úsměv. „Je smutné, že musela být tak chytrá, aby se dostala na tuhle školu, přestože stačilo mít jen pořádný balík peněz.“

Mindy také vyloudila na své tváři úsměv. „No i tak je to úžasné! Nezapomeňte zítra ráno na to rodičovské svolení.“ Sevřela Lydiino rameno a vydala se k dalším matkám sedícím na tribuně. Nebo Matkám, pomyslela si Lydia, protože byla pevně rozhodnutá, že už nikdy nepoužije výraz „slepice“.

Chvíli hledala pohledem na basketbalovém hřišti svou dceru. Na vteřinu ji zachvátila panika a téměř se jí zastavilo srdce, pak ale spatřila Dee, jak si s Bellou Wilsonovou, svou nejlepší kamarádkou, přihrávají v rohu míč o zem a přitom si povídají.

Je tato vyspělá dívka skutečně její dcera? Ještě před pár okamžiky jí vyměňovala plenky, pak se na chvíli zadívala stranou, a když pohlédla zpátky, Dee bylo sedmnáct. Za necelých deset měsíců má jít na univerzitu. K Lydiině hrůze si už začala balit. Kufr, který našla v její skříni, byl tak nacpaný, že se ani nedal zavřít.

Lydia potlačila mrkáním slzy, protože není normální, aby dospělá ženská brečela nad přeplněným kufrem. Místo toho přemýšlela o formuláři s rodičovským svolením, který jí dcera nedala. Její tým měl nejspíš jít na slavnostní večeři a Dee se zřejmě obávala, že si to Lydia nemůže dovolit. Pořád nechce pochopit, že nejsou žádní chudáci. Ano, v době, kdy se Lydia snažila postavit svůj psí salon

na nohy, prožívaly těžké časy, teď už se však mohou počítat mezi střední třídu, což o sobě většina lidí říct nemůže.

Rozhodně ale nepatří mezi místní bohaté. Většina rodičů studentů z Westerly si snadno mohla dovolit vydávat třicet tisíc dolarů ročně a posílat své děti do privátní školy. Stejně jako lyžovat o Vánocích u jezera Tahoe nebo si pronajmout soukromé letadlo a letět s ním na některý z karibských ostrovů. Nicméně, i když Lydia své dceři nic z toho poskytnout nemohla, bylo v jejích možnostech jí dát dost peněz, aby si zašla do drahé restaurace a dala si v ní ten zatracený steak.

Samozřejmě by se dal použít ohleduplnější způsob, jak o tom své dítě přesvědčit.

Lydia sáhla do kabelky a vytáhla z ní pytlík s bramborovými lupínky. Sůl a tuk jí okamžitě přinesly úlevu. Skoro stejnou, jako kdyby si nechala rozpustit pod jazykem dva uklidňující prášky. Když si na sebe dnes ráno natahovala tenké teplákové kalhoty, řekla si, že půjde do tělocvičny. Skoro do ní skutečně došla, ale hned u parkoviště byla kavárna Starbucks. Díkuvzdání už je za dveřmi a dopoledne byla pořádná zima. Lydia si vzala den volna, což dělávala jen zřídka. Proto si na začátku dne zasloužila dýňové latté s karamelem. A navíc, potřebovala dávku kofeinu. Před Deeiným zápasem musela stihnout spoustu povinností: zajít do potravin, do prodejny s potřebami pro zvířata, do obchodního domu, do lékárny a do banky; odnést domů nákup; kolem poledne navštívit kadeřnici… a protože je už příliš stará na to, aby si nechala vlasy jen tak ostříhat, musela se podrobit zdlouhavému barvení šedivých vlasů na blond, aby nevypadala jako chudá příbuzná Cruelly de Vil.

Lydia se dotkla prsty horního rtu. Na odřené kůži ji začala pálit sůl z brambůrků.

„Ježíšikriste!“ zanaříkala, protože zapomněla, že si dnes nechala odstranit voskem chloupky pod nosem. Dívka, jež ji ošetřovala, použila nový zklidňující krém, po jehož aplikaci se jí vyrazila na horním rtu ošklivá vyrážka. Místo jednoho nebo dvou chlupů teď měla pod nosem knír připomínající červená řídítka.

Už viděla, jak o tom Mindy Parkerová zpravuje ostatní Matky. „Lydia Delgadová má vyrážku, co vypadá jako knír!“

Do úst si nasypala další hrst brambůrků. Žvýkala nahlas a pranic se nestarala o drobky na košili. A také jí nevadilo, že ji Matky uvidí, jak do sebe hází sacharidy. Byly doby, kdy se snažila udržet linii. Konkrétně předtím, než jí táhlo na čtyřicítku.

Džusové diety, půsty, bezdžusová dieta, ovocná dieta, vaječná dieta, intenzivní tréninkové programy Curves a Bootcamp, pětiminutové kardio, tříminutové kardio, dieta South Beach, Atkinsonova dieta, Paleo dieta, jazzercise. Ve skříni měla celou sbírku sportovních pomůcek: obuv na zumbu, eliptický trenažér, běžecké boty, malé činely na břišní tanec, bikiny, které ji nedonutily začít chodit na lekce tance u tyče, jak jí jedna klientka tvrdila.

Lydia věděla, že má nadváhu, ale byla opravdu tlustá? Nebo jen tlustá v očích Matek? Byla si jistá pouze tím, že není štíhlá. Kromě krátké přestávky mezi koncem puberty a pětadvacátým rokem bojovala s nadváhou celý život.

Je však nutné říci, že Lydiina nenávist k Matkám pramenila z toho, že nemohla být jako ony. Milovala brambůrky, zbožňovala chléb, dala by život za jeden dobrý muffin s krémem – nebo tři. Neměla čas, aby cvičila s osobním trenérem nebo chodila pravidelně na hodiny Pilates. Musela se starat o svůj podnik, byla matka samoživitelka, měla přítele, který občas vyžadoval její pozornost. A nejen to, pracovala se zvířaty – takže vypadat atraktivně, když jste

před chvílí odsáli hnis z anální žlázy zanedbaného jezevčíka, nebylo vůbec snadné.

Lydiiny prsty narazily na dno prázdného pytlíku. Cítila se mizerně. Vždyť brambůrky ani nechtěla. Jenže po prvním soustu si je ani pořádně nevychutnáte.

Matky za jejími zády začaly povzbuzovat. Jedna z dívek předváděla na gymnastickém koberci sérii přemetů. Její pohyby byly plynulé, ladné a velmi působivé. Teprve když zvedla ruce a skončila, si Lydia uvědomila, že to není roztleskávačka, ale jedna z jejich matek.

Matka roztleskávačky.

„Penelope Wardová!“ zvolala Mindy Parkerová. „Výborně, holka!“

Lydia, která pátrala v kabelce po něčem dalším k snědku, zasténala. Penelope mířila přímo k ní. Lydia smetla drobky z košile a pokoušela se vymyslet, co jí řekne, aby v tom nebylo sprosté slovo.

Penelopu naštěstí zastavil trenér Henley.

Lydia dlouze vydechla úlevou. Vytáhla z kabelky mobil. Měla v něm šestnáct informativních mailů ze školy. Většina se týkala nedávné epidemie vší, která vyvolala paniku ve všech třídách základní školy. Zatímco Lydia četla poštu, na displeji se objevila hláška o nové zprávě. Šlo o oznámení ředitele, že neexistuje způsob jak zjistit, kdo zanesl do školy vši. Bylo spojené s naléhavou žádostí, aby rodiče přestali pátrat, jaké dítě za to mají obvinit.

Lydia všechny zprávy smazala. Odpověděla na několik textovek klientů žádajících ošetření svého miláčka. Zkontrolovala spamy, aby měla jistotu, že se mezi ně nedopatřením nedostalo rodičovské svolení, které má odevzdat Dee. Mezi spamy nebylo. Potom poslala mail dívce, kterou si najala, aby jí pomáhala s papíry, a znovu ji požádala, aby jí předložila docházku, což vypadalo jako ta nejsnadnější věc na

světě, protože podle ní byla placená. Dívka však byla evidentně vychovávaná dominantní matkou a pravděpodobně si nedokázala zapamatovat ani to, že si má zavázat tkaničky, pokud na botách neměla přilepenou cedulku se smějícím se smajlíkem a nápisem ZAVAŽ SI TKANIČKY! TVOJE MILUJÍCÍ MÁMA. P. S. JSEM NA TEBE TAK PYŠNÁ!

No, možná to bylo trochu nespravedlivé hodnocení. Lydia vychovávala dceru podobně. Na svou obranu mohla uvést, že její úzkostlivá péče měla zajistit, aby se Dee o sebe dokázala sama postarat. NAUČ SE VYNÁŠET ODPADKY, NEBO TĚ PŘIZABIJU! TVOJE MILUJÍCÍ MÁMA. Kéž by ji předem někdo varoval, že takováto nezávislost vede k problémům jiného druhu. Například že najde ve skříni své dcery napěchovaný kufr celých deset měsíců před odjezdem na vysokou školu.

Lydia vložila mobil zpátky do kabelky. Sledovala, jak Dee přihrála míč Rebecce Thistlewaitové, pobledlé britské dívce, která nebyla schopná dát koš, ani kdybyste ji k němu vyzvedli. Lydia se usmála nad dceřinou velkorysostí. Sama v jejím věku vedla jednu opravdu hroznou dívčí punkovou kapelu a hrozilo jí, že ji vyhodí ze střední. Dee je členkou debatního týmu. Pracuje jako dobrovolnice pro YMCU. Má milou povahu, je šlechetná a chytrá jako opice. Její smysl pro detail je neuvěřitelný, což je při hádce pro oponenty peklo. Už od útlého věku je vyzbrojená zázračnou schopností napodobit vše, co slyší – zvláště, když to pronese Lydia. Proto se jí také říká Dee, a ne tím krásným jménem, které jí Lydia nechala zapsat do rodného listu.

„Deedus Kristus!“ vykřikovalo její malé dítě, kopalo nožičkama a mávalo ručičkama ve vysoké dětské židličce. „Deedus Kristus! Deedus Kristus!“

Teď, s odstupem času, si Lydia uvědomovala, že byla velká chyba dávat jí tenkrát najevo, jak je to legrační.

„Lydio?“ Penelope Wardová zvedla prst, jako by jím říkala, aby počkala. Lydia okamžitě zkontrolovala, kde jsou dveře. Potom zaslechla, jak se Matky za ní hihňají, a uvědomila si, že je v pasti.

Penelope byla ve Westerly něco jako celebrita. Její manžel byl právník, což u otců žáků této školy bylo celkem běžné. Působil také jako senátor zdejšího státu a nedávno oznámil, že bude kandidovat do Sněmovny reprezentantů. Ze všech otců na škole byl Branch Ward pravděpodobně nejhezčí, asi proto, že mu ještě nebylo šedesát a viděl bez brýlí na špičky svých bot.

Penelope ztělesňovala zase dokonalou manželku politika. Na všech propagačních akcích se dívala na svého chotě s vyvalenýma očima jako zbožňující border kolie. Byla atraktivní, ale její vzhled neodváděl příliš pozornost od samotného senátora. Měla štíhlou, avšak ne anorektickou postavu. Vzdala se práce ve špičkové advokátní kanceláři, aby svému manželovi porodila pět hezkých dětí s árijským vzhledem. Byla prezidentkou Westerlyské organizace rodičů a učitelů, což je snobsky okázalý název obyčejného rodičovského sdružení. Vládla mu železnou pěstí. Všechny její oběžníky byly vycizelované do naprosté dokonalosti a obsahovaly tak precizně neměly potíže se jimi řídit. Penelope měla dokonce tendenci v bodech i mluvit. „Výborně, dámy!“ říkávala a tleskla při tom rukama – Matky umějí skvěle tleskat – „Občerstvení! Drobné dárky pro hosty! Balónky! Prostírání! Příbory!“

„Lydio, tady jsi!“ zvolala Penelope, jejíž kolena a lokty připomínaly pohybující se písty. Svižně vyběhla po schodech nahoru a usadila se vedle Lydie. „Mňam!“ Ukázala prstem na prázdný pytlík od brambůrek. „Kéž bych si tohle mohla taky dovolit!“

„Vsadím se, že bych tě k tomu přesvědčila.“

„Lydio, obdivuji tvůj smysl pro humor." Penelope k ní natočila celé tělo a upřeně se jí zahleděla do očí jako perská kočka. „Nechápu, jak to všechno zvládáš. Vedeš svůj vlastní podnik, staráš se o domácnost, vychovala jsi fantastickou dceru." Teatrálně si přiložila dlaň na hruď. „Pro mě jsi hrdinka."

Lydia pomalu skřípala zuby.

„Z Dee už je dokonalá mladá slečna." Penelopin hlas klesl o oktávu níž. „Chodila na stejnou základní školu jako ta zmizelá holka, že ano?"

„To nevím," zalhala Lydia. Anna Kilpatricková byla o rok mladší než Dee. Chodily na společné hodiny tělocviku, jinak se ale nestýkaly.

„Taková tragédie!" pronesla procítěně Penelope.

„Určitě ji najdou. Je to jen týden."

„Co se ale během toho týdne mohlo všechno stát?" otřásla se Penelope. „Nechci na to ani pomyslet."

„Tak na to nemysli."

„To je úžasná rada," řekla s úlevou i káravě zároveň. „Kde je vlastně Rick? Ráda bych ho tu viděla. Potřebujeme trochu testosteronu."

„Je na parkovišti." Lydia neměla tušení, kde je její přítel. Ráno se spolu ošklivě pohádali. Byla si jistá, že ji už nebude chtít nikdy vidět.

Ne, tak to není. Rick se ukáže kvůli Dee. Možná, že sedí na opačné straně tělocvičny, aby se nesetkal s ní.

„Seberem! Seberem!" začala povzbuzovat Penelope, přestože se dívky teprve rozcvičovaly. „Panenko Maria, nikdy jsem si nevšimla, že Dee vypadá úplně stejně jako ty!"

Lydia cítila, jak jí úsměv tuhne na tváři. Není to poprvé, kdy někdo poukazuje, jak si jsou podobné. Dee má její bledou kůži a fialkově modré oči. Rovněž tvar tváře mají velmi podobný a stejně se usmívají. Obě jsou na rozdíl od

všech ostatních blonďatých dívek v tělocvičně nefalšované přírodní blondýny. Postava Dee ve tvaru přesýpacích hodin zatím jen naznačuje, co by se mohlo stát v pozdějších letech, kdyby stále jen posedávala a cpala se brambůrky. Lydia byla v jejím věku také tak krásná a štíhlá. Naneštěstí se jí to dařilo jen díky užívání velkých dávek kokainu.

„Takže," Penelope se otočila znovu k Lydii a plácla se do stehen, „byla bych moc ráda, kdybys mi mohla pomoct."

„Ja-jasně." Lydia protáhla odpověď, aby dala najevo své váhání. Byl to Penelopin oblíbený způsob, jak vás dostat. Neřekla vám, o co jde, jen vás požádala o pomoc.

„Týká se to mezinárodního festivalu, který se bude konat příští měsíc."

„Mezinárodního festivalu?" zopakovala Lydia, jako kdyby nikdy neslyšela o celotýdenní sbírce, při níž nejbělejší muži a ženy severní poloviny Atlanty v oblečení značky Dolce & Gabbana ochutnávají pirohy a švédské masové kuličky připravené chůvami jejich dětí.

„Přepošlu ti všechny maily," nabídla jí Penelope. „Nemohla bys přinést nějaká španělská jídla? Třeba *Arròs negre*, *tortilla de patates*, *cuchifritos*." Každé slovo vyslovovala se sebejistým španělským přízvukem, který pravděpodobně pochytila od mladíka obsluhujícího klienty u bazénu. „Když jsem byla vloni s manželem v Katalánsku, dali jsme si *escalivadu*. Byla přímo božská!"

Lydia čekala čtyři roky, než konečně mohla říct: „Já nejsem Španělka."

„Ne?" Penelopě to zřejmě vůbec nevadilo, protože pokračovala dál. „A co třeba *tacos*? Nebo *burritos*? Možná bys mohla udělat *arroz con pollo*. Nebo *barbacou*?"

„Ani nejsem *Mexikánka*."

„Jasně, Rick není tvůj manžel, ale myslela jsem si, že když se jmenuješ Delgadová, tak Deein otec…"

„Penelope, vypadá podle tebe Dee hispánsky?“

Její halasný smích by dokázal roztříštit křišťálový lustr na cimprcampr. „Co tím chceš říct? ‚Vypadat hispánsky‘. Ty dokážeš člověka rozesmát, Lydio.“

Lydia se rozesmála také, ale kvůli něčemu úplně jinému.

„Bože na nebesích!“ Penelope si pečlivě setřela neviditelné slzy z očí. „Mohla bys mi konečně říct svůj příběh?“

„Příběh?“

„No tak! Vždycky jsi byla ohledně Deeina otce tak tajnůstkářská. I ohledně sebe sama. Vždyť o tobě skoro nic nevíme.“ Naklonila se k Lydii tak, že se jí skoro dotýkala. „Svěř se mi. Neboj se, nikomu to neřeknu.“

Lydia rychle v duchu zvážila všechna pro a proti. Na jedné straně byla možnost odtajnit nejasný původ Dee, který nutil Matky úzkostlivě se zajíknout pokaždé, když pronesly nějakou lehce rasistickou narážku, na druhé straně stála nutnost zúčastnit se dobročinné sbírky westerlyské organizace rodičů a učitelů.

Bylo to obtížné rozhodování. Skrytý rasismus Matek byl legendární.

„No tak,“ naléhala Penelope, když vycítila její slabou chvilku.

„Dobře.“ Lydia se zhluboka nadechla, jako kdyby se chystala zazpívat svůj životní příběh: trocha pravdy, špetka lži, malinko pozlátka, protřepat, ale nemíchat.

„Pocházím z Athens v Georgii.“ *I když můj knír á la Juan Valdez tě možná plete.* „Deein otec, Lloyd, je z Jižní Dakoty.“ *Pochází z jižní Mississippi, ale Dakota zní líp.* „Adoptoval ho jeho nevlastní otec.“ *Který si vzal jeho matku jen proto, aby ji nemohli nutit proti němu svědčit.* „Lloydův vlastní otec zemřel.“ *Ve vězení.* „Lloyd se vydal do Mexika navštívit své prarodiče.“ *Aby vyzvedl dvacet kilo kokainu.* „Do jeho vozu narazil kamion.“ *Našli ho mrtvého v motorestu pro kamiony*

poté, co se pokoušel vyšňupat půl cihly kokainu. „Stalo se to strašně rychle." *Udusil se vlastními zvratky.* „Dee se s ním nikdy nesetkala." *Což byl ten největší dar, který jsem své dceři dala.* „To je všechno."

„Lydio." Penelopa si rukou přikryla ústa. „Neměla jsem o tom ani tušení."

Lydia přemýšlela, jak dlouho bude trvat, než se její historka rozšíří. *Lydia Delgadová! Vdova po tragicky zesnulém manželovi!*

„A co Lloydova matka?"

„Rakovina." *Střelil ji do obličeje její pasák.* „Z rodiny už nezůstal nikdo." *Kdo by nebručel v lochu.*

„To je mi strašně líto." Penelope si přiložila ruku na srdce. „Dee mi nikdy nic neřekla."

„Zná to všechno do detailu." *Až na ty části, z kterých by měla noční můry.*

Penelope pohlédla na basketbalové hřiště. „Není divu, že se o ni tak bojíš. Je to to jediné, co ti po jejím otci zbylo."

„To je pravda." *Pokud nepočítám herpes.* „V době, kdy umřel, jsem čekala Dee." *A musela jsem přežít muka abstinence, protože jsem věděla, že když najdou v mém těle drogy, tak mi ji vezmou.* „Jsem šťastná, že ji mám." *Dee mi zachránila život.*

„Ach, zlatíčko!" Penelope chytila Lydiu za ruku. Ta si s hrůzou uvědomila, že všechno bylo zbytečné. Její příběh evidentně Penelopu dojal nebo alespoň zaujal, ale přišla za ní s jediným cílem, a tím bylo získat od ní pomoc. „Dobře, ale Dee je stále napůl Mexičanka, ne? A rodina s nevlastním otcem je pořád rodina. Jednatřicet dětí na této škole je adoptovaných, přesto do ní patří."

Lydii trvalo jednu milisekundu, než plně pochopila, co Penelope říká. „Jednatřicet? Přesně jednatřicet?"

„Mám svoje informace." Penelope brala její šok jako samozřejmost. „Dvojčata Harrisova jsou teprve ve školce.

Něco si z rodiny s sebou přinesly." Ztišila hlas. „Vši, jestli věříš tomu, co se povídá."

Lydia otevřela pusu a pak ji zase zavřela.

„Nicméně…" Penelope se postavila a vykouzlila přitom na tváři další úžasný úsměv. „Recepty prober předem se mnou, ano? Vím, že jsi ráda, když se Dee musí učit něco zvláštního. Máš takové štěstí! Matka s dcerou společně vaří v kuchyni. To je úžasné!"

Lydia držela jazyk za zuby. Jediné, co s Dee dělaly společně v kuchyni, bylo, že se hádaly, zda je sklenice majonézy už dost prázdná, aby se mohla vyhodit.

„Jsem moc ráda, že nám pomůžeš!" Penelope vyrazila po schodech svižně nahoru a pumpovala přitom rukama s elánem olympijského běžce.

Lydia přemýšlela, za jak dlouho Penelope obeznámí ostatní Matky s tragickou smrtí Lloyda Delgada. Otec jí říkával, že za poslouchání klepů je nutné platit – někdo jiný roznáší klepy o vás. Škoda, že už není naživu, aby mu mohla vyprávět o Matkách. Počural by se smíchy.

Trenér Henley dal písknutím děvčatům najevo, že mají přestat s rozcvičováním. Lydii v hlavě stále koloval Penelopin výraz „něco zvláštního". Byl to důkaz, že Matky o všem vědí.

Nijak nelitovala, že přinutila dceru absolvovat základy péče o automobil, aby si dokázala sama vyměnit píchlou pneumatiku. A ani trochu ji netrápilo, že ji přihlásila do letního kurzu sebeobrany, i když to znamenalo, že nemohla jet s basketbalistkami na soustředění. Také Dee nutila, aby se učila křičet, když ji něco vyděsí, protože dcera měla ve zvyku v takové chvíli celá ztuhnout a nevydat ze sebe ani hlásku, což je to nejhorší, když máte před sebou chlapa, který vám chce udělat něco zlého.

Lydii bylo jasné, že matka Anny Kilpatrickové teď lituje, že nenaučila dceru, jak se vyměňuje píchlá pneumatika.

Annin vůz objevili na parkovišti nákupního centra s hřebíkem zaraženým do předního kola. Člověk nemusel moc dlouho přemýšlet, aby mu došlo, že muž, co jí ho zapíchl do pneumatiky, je ten, kdo ji unesl.

Trenér Henley dvakrát krátce zapískal, aby se tým připravil. „Westerlyské ženy“ pomalu vytvořily půlkruh. Matky stojící na tribuně začaly dupat nohama. Pokoušely se navodit atmosféru v zápase, který bude stejně dramatický jako zasychání barvy na zdi. Soupeřky se ani nenamáhaly s rozcvičováním. Nejmenší hráčka měla přes metr osmdesát a jejich ruce vypadaly jako lopaty.

Otevřely se dveře tělocvičny. Lydia viděla, jak Rick sjíždí pohledem po divácích. Spatřil ji. Potom se podíval na prázdné lavičky na protější straně. Lydia zadržela dech, protože viděla, že se rozmýšlí. Když se vydal jejím směrem, vydechla úlevou. Pomalu stoupal po schodech nahoru. Lidé, kteří si musejí vydělávat na živobytí vlastní prací, po schodech neběhají.

Něco zamumlal a usedl vedle ní.

„Ahoj!“ řekla Lydia.

Rick vzal prázdný pytlík od brambůrek, zaklonil hlavu a vysypal si drobky do úst. Většina z nich skončila na límci jeho košile.

Lydia se rozesmála, protože je těžké nenávidět někoho, kdo se směje.

Obdařil ji varovným pohledem. Její taktiku už měl dávnou prokouknutou.

Rick Buttler byl úplně jiný než ostatní otcové studentů ve Westerly. Především proto, že se živil rukama. Pracoval jako mechanik na benzinové pumpě, kde starším zákazníkům pomáhal s tankováním. Mohutné svaly na pažích a široký hrudník měl od zvedání pneumatik na ráfky. Cop, který mu sahal až na záda, si nechával růst proto, že nechtěl

poslechnout dvě nejdůležitější ženy svého života, které ho zoufale prosily, aby se ho zbavil. Byl buď buranem, nebo hipíkem, podle toho, jakou měl zrovna náladu. Skutečnost, že ho miluje v obou jeho podobách, byla největším životním překvapením Lydie Delgadové.

Vrátil jí prázdný pytlík. Ve vousech mu zůstalo pár drobků. „Hezký knír."

Dotkla se prsty odřené kůže nad horním rtem. „Pořád se ještě hádáme?"

„Pořád jsi ještě naštvaná?"

„Můj instinkt mi říká, že ano," přiznala. „Ale nesnáším, když se takhle hádáme. Mám pocit, že celý svět je vzhůru nohama."

Ozval se bzučák ohlašující začátek zápasu. Oba sebou trhli a modlili se, aby potupa jejich družstva co nejdřív skončila. „Westerlyským ženám" se zázračným způsobem podařilo získat míč. A ještě větší zázrak nastal, když Dee převzala přihrávku a začala driblovat ke koši soupeřek.

„Dee, jeď! Jeď!" zakřičel Rick.

Určitě musela vidět stíny tří obrovitých soupeřek dusajících za ní. Neměla komu přihrát, proto naslepo hodila míč na koš. Poté už jen sledovala, jak se odrazil od desky a dopadl mezi prázdné lavice na druhé straně tělocvičny.

Lydia ucítila, jak jí do malíčku narazil Rickův malíček.

„Jak to, že je tak dobrá?" zeptal se.

„Cereální snídaně Wheaties." Lydia ta slova ze sebe stěží vysoukala. Srdce se jí vždy téměř zastavilo, když viděla, jak moc Rick její dceru miluje. Už jen kvůli tomu by mu prominula ten hrozný cop. „Omlouvám se, že jsem byla v poslední době tak nepříjemná." A dodala: „Myslím tím posledních deset let."

„Jsem si jistý, že jsi byla nepříjemná i předtím."

„Ale byla se mnou větší zábava."

Nadzvedl obočí. Před třinácti lety se seznámili na terapeutickém sezení pro narkomany nazvané „Dvanáct kroků“. Ani s jedním z nich tehdy moc velká zábava nebyla.

„Byla jsem štíhlejší,“ zkusila štěstí.

„Jistě, to je to nejdůležitější.“ Rick dál sledoval hru. „Co to do tebe vjelo, holka? Pokaždé, když jsem v poslední době otevřel pusu, začala jsi výt jako opařený pes.“

„Nejsi rád, že nebydlíme spolu?“

„To se budeme zase hádat?“

Málem začala. Slova „proč bychom měli žít společně, když bydlíme kousek od sebe“ už měla na jazyku.

Její snaha nezůstala nepovšimnuta. „Je hezké vidět, že dokážeš zavřít pusu, když opravdu chceš.“ Hvízdnul, protože viděl, jak se Dee snaží o koš za tři body. Netrefila se, přesto jí ukázal palec nahoru, když na vteřinku pohlédla jeho směrem.

Lydia byla v pokušení mu říct, že Dee nebude stát o jeho uznání, když budou žít společně, ale rozhodla se nechat si to na později, až na sebe zase začnou řvát.

Rick zakvílel, protože soupeř získal míč. „Kristova noho, už zase!“

Dee byla blokovaná dívkou s tak velkýma rukama, že se ani nepokusila vztyčit paže.

Rick se opřel o lavičku za sebou. Jeho boty spočinuly na sedačce před ním. Na jejich rozpraskané hnědé kůži byly skvrny od oleje. Džínsy měl jako obvykle zašpiněné vazelínou. Celý byl lehce cítit výfukovými plyny. Měl laskavé oči. Miloval její dceru. Měl rád zvířata. Dokonce i veverky. Přečetl všechny knihy Danielly Steelové, protože se do nich zamiloval během rehabilitace. Nevadilo mu, že většina Lydiiny garderoby je plná psích chlupů, ani že jedinou její stížností na jejich sexuální život je, že to nemůže dělat v burce.

„Co mám podle tebe dělat?“ zeptala se.

„Můžeš mi říct, co se to v té tvé bláznivé hlavě děje?“

„Kdybych ti to řekla, tak bych tě musela zabít.“

Chvíli přemýšlel. „Dobře. Jen mi prosím nerozškrábej obličej.“

Lydia upřeně hleděla na ukazatel skóre. 10:0. Zamrkala. 12:0. „Já jsem…“ Nevěděla, jakými slovy vyjádřit, co chtěla říct. „Jen mě dohonilo něco z minulosti.“

„To zní jako slova country písničky.“ Podíval se jí do očí. „Anna Kilpatricková.“

Lydia se kousla do rtu. Žádnou otázku nepoložila. Rick jí však dal odpověď. Věděl o všech výstřižcích o zmizení Anny Kilpatrickové, které si schovávala. A viděl, jak se její oči zalily slzami pokaždé, když se ve zprávách objevili dívčini rodiče.

„Slyšel jsem, že policie našla novou stopu,“ pronesl. „Teď už můžou jen doufat, že se najde její tělo.“

„Možná je ještě naživu.“

„Optimismus je jako skleněný střep v srdci.“

„To je z další písničky?“

„To je od mýho táty.“

Usmál se na ni. Ráda se dívala, jak se mu linie kolem očí zvlnily. „Miláčku, vím, že jsem tě prosil, aby ses nedívala na zprávy, ale myslím, že bys měla něco vědět.“

Rick se už neusmíval. Srdce v hrudi se jí zachvělo.

„Je mrtvá?“ položila si ruku na krk. „Našli Annu?“

„Ne, to bych ti hned řekl. To přece víš.“

Měl pravdu, to věděla. Srdce jí stále prudce bušilo.

„Viděl jsem to dnes ráno v policejním hlášení.“ Rick viditelně váhal, zda má pokračovat, ale přemohl se. „Stalo se to před třemi dny. Paul Scott, architekt, byl s manželkou Claire Scottovou v centru, kde je přepadli. Paula bodli nožem. Zemřel dřív, než se dostal do nemocnice. Pohřeb se koná zítra.“

Matky zahájily další kolečko tleskání a povzbuzování. Dee se nějak podařilo znovu dostat k míči. Lydia sledovala, jak její dcera běží po hřišti. Ruce jako lopaty jí sebraly míč. Dee se ale nechtěla vzdát a soupeřku pronásledovala. Je nebojácná. Nebojí se ničeho v životě. A proč by také měla? Nikdo jí ještě neudělal nic zlého. Život ještě neměl šanci jí ublížit. Nikdy ještě nikoho neztratila. Ještě nikdy nepoznala trápení, když vám odejde někdo blízký.

„Chceš k tomu něco říct?“ zeptal se Rick.

Bylo toho hodně, co by Lydia chtěla říct, ale nepřála si, aby poznal tuto část její osobnosti – rozzuřenou ženu plnou nenávisti, kterou v sobě tlumila kokainem, a když už i toho bylo na ni příliš, potlačovala ji jídlem.

„Liddie?“

Zatřásla hlavou. Po tváři jí stékaly slzy. „Doufám jenom, že trpěl.“

ii.

Dnes máš narozeniny. Jsou to čtvrté narozeniny, které trávíme v tvé nepřítomnosti. Jako obvykle jsem si našel trochu času, abych prošel rodinné fotografie a nechal se unášet vzpomínkami. Toto potěšení si dopřávám jen jednou za rok, protože mě nutí uvědomovat si bezpočet nekonečných dnů bez tebe.

Moje nejoblíbenější fotografie je z tvých prvních narozenin. Společně s tvojí matkou jsme je prožívali mnohem víc než ty, i když jsi jinak byla šťastné dítě. Pro tebe byly narozeniny jen další den v řadě. Nijak zvláštní, až na dort, který jsi okamžitě rozmázla svou malou pěstičkou. Na seznamu hostů jsme byli jen my dva. Tvá matka prohlásila, že nemá smysl veřejně oslavovat událost, kterou si nebudeš pamatovat. Ochotně jsem souhlasil, protože jsem byl sobec a nikdy jsem nebyl šťastnější, než když jsem měl svoji malou holčičku sám pro sebe.

Vzpomínky se postupně vynořovaly a zase mizely. Vyhradil jsem si na ně dvě hodiny. Ani o minutu více nebo méně. Pak jsem opatrně vrátil fotky do krabice, zavřel víko a uložil na další rok do police.

Potom, jak už jsem měl ve zvyku, jsem se vydal pěšky za šerifem. Je to už dlouho, co mi přestal odpovídat na telefon. Když mě spatřil přes skleněnou přepážku, viděl jsem v jeho očích hrůzu.

Já jsem jeho výzva. A také jeho prohra. Jsem pro něj osina v zadku, která se nechce smířit s faktem, že její dcera odešla pryč.

Když přišly tvoje první narozeniny bez tebe, vydal jsem se za ním a řekl jsem mu, že bych si chtěl prostudovat všechny informace týkající se tvého případu. Odmítl. Pohrozil jsem mu, že zavolám do novin. Řekl mi, ať to klidně udělám. Šel jsem do telefonní budky v hale. Do škvíry pro mince jsem vložil čtvrťák. Přišel za mnou, zavěsil telefon a vyzval mě, abych ho následoval na služebnu.

Tohle divadlo jsme prováděli každý rok, až letos poprvé to vzdal bez boje. Jeho zástupce mě odvedl do malé místnosti sloužící k výslechům, kde už byly připravené kopie všech dokumentů souvisejících s tvým případem. Nabídl mi sklenici s vodou, ale já jsem ukázal na krabici s obědem a termosku a sdělil mu, že mám všeho dost.

Policejní zpráva netvoří žádný ucelený příběh. Tvoje složka nemá žádný začátek, prostředek ani konec. Jsou v ní souhrny výpovědí svědků (většina jejich jmen byla bohužel začerněna); rukopisné poznámky detektivů používajících jazyk, který jsem ještě nezvládl; svědectví, která se ukázala jako falešná (opět začerněná) nebo pravdivá (každý do určité míry lže, když je vyslýchaný policií) a záznamy výpovědí hrstky podezřelých (ano, i všechna jejich jména jsou začerněna stejně jako u ostatních osob).

Pak jsou tam dvě rozdílné mapy slepené dohromady. Na jedné je střed města a na druhé areál univerzity, takže je možné vysledovat tvoje poslední známé kroky ve městě.

Jsou tu i fotografie: tvé ložnice, v níž chybí tvoje oblíbené oblečení; toaletních potřeb, které záhadně zmizely; zanechaných učebnic; napůl dokončených referátů a chybějícího bicyklu (ten se ale později našel).

První list papíru ve tvé složce je stejný jako ten, který jsem viděl při prvním výročí tvých narozenin, stejně jako při druhém, třetím a teď při čtvrtém.

Případ čekající na další stopy

Tvoje matka by vzala červené pero a opravila by DALSÍ na DALŠÍ, já jsem ale věděl, že se od první stránky mýlí.

V pondělí 4. března 1991 vypadalo počasí takto: nejvyšší teplota vystoupila na deset stupňů Celsia, nejnižší klesla na tři stupně. Obloha byla bezmračná. Nebyly zaznamenané žádné srážky. Rosný bod byl jeden stupeň Celsia. Foukal severozápadní vítr dosahující rychlosti dvacet šest kilometrů v hodině. Denní světlo trvalo dvanáct hodin a dvacet tři minut.

Tento týden plnily média tyto hlavní zprávy:

BYL ZAHÁJEN SOUDNÍ PROCES S PAMELOU SMARTOVOU OBVINĚNOU Z VRAŽDY.

LOSANGELEŠTÍ POLICISTÉ SUROVĚ ZTLOUKLI RODNEYHO KINGA.

NEDALEKO COLORADO SPRINGS SE ZŘÍTILO LETADLO SPOLEČNOSTI UNITED AIRLINES.

PRESIDENT BUSH PROHLÁSIL, ŽE VÁLKA V IRÁKU JE U KONCE.

Ty jsi zmizela.

Je zde i šerifovo vysvětlení důvodů, kvůli nimž jsi nás údajně opustila:

Byla jsi na nás naštvaná, protože jsme nechtěli dovolit, abys bydlela jinde než na koleji.

Rozzuřilo tě, že jsme ti nedovolili jet na koncert do Atlanty.

Pohádala ses se svou sestrou ohledně vlastnictví slaměného klobouku.

Přestala jsi mluvit s babičkou, protože ti řekla, že tloustneš.

Šerif neměl žádné děti, nechápal proto, že takovýto emocionální stav je u devatenáctileté dívky zcela normální. Tyto neshody byly v našem malém rodinném ekosystému tak malicherné, že jsme na začátku vyšetřování nezmínili ani jednu z nich.

Což podle mínění šerifa znamenalo, že se snažíme něco skrývat.

Je ale třeba přiznat, že pro policii jsi nebyla nikým neznámým. Předtím jsi už byla dvakrát zatčená. Nejdřív tě lapili v univerzitní laboratoři se zvláštním režimem, kde jsi protestovala proti výzkumu geneticky modifikovaných organismů. Poté tě chytili, jak kouříš trávu v zadní části obchodu s gramofonovými deskami, kde pracovala tvoje kamarádka Sally.

Zde jsou takzvané „stopy", které šerif uvádí na podporu teorie o tvém útěku:

Zmizel tvůj kartáč na vlasy a zubní kartáček (nebo jsi je náhodou zapomněla ve společných sprchách).

Ze skříňky tvé spolubydlící zmizela malá kožená kabelka (nebo ji mohla půjčit kamarádce na jarní prázdniny).

Zřejmě chybělo i nějaké tvé oblečení (nebo si ho někdo vzal bez tvého svolení).

Průkaznější je nedokončený milostný dopis na tvém psacím stole – *Chci tě líbat v Paříži… Chci tě držet za ruku v Římě… Chci běžet nahá v dešti… milovat se ve vlaku…*

Jak tvrdil šerif *Huckleberry*, tohle je důkaz, že jsi plánovala útěk.

Tohle, řekla tvoje sestra, je důkaz, že jsi psala hudební referát o Madonnině písni „Justify my Love".

Existoval i přítel, i když každý otec dospívající dívky může říct, že jeho dcera má nějakého přítele. Měl rozcuchané vlasy, balil si vlastní cigarety a o svých citech hovořil na můj vkus až příliš. Zajímala ses o něj, což ale ještě neznamenalo, že jsi s ním opravdu chodila. Psali jste si dopisy. Volali si pozdě v noci. Vyměňovali si kazety se směsí oduševnělých skladeb. Byli jste oba tak mladí. Byl to počátek vztahu, který mohl znamenat všechno, nebo vůbec nic.

Abych odpověděl na otázku, jež se pochopitelně nabízí: když jsi zmizela, ten chlapec kempoval se svou rodinou. Měl tedy neprůstřelné alibi. Potvrdil to i správce parku,

který ho s jeho rodinou viděl. Zastavil vedle jejich stanů, aby je varoval, že v oblasti byl spatřen kojot. Seděl s celou rodinou u ohně a bavil se s otcem o americkém fotbale, protože syn se o něj moc nezajímal.

Tím ale role správce parku v tvém případě nekončí. Nabídl totiž šerifovi možné vysvětlení tvého zmizení, které on později prezentoval jako fakt.

Ve stejném týdnu správce narazil na skupinu vandráků stanujících v lese. Byli to bezdomovci, kteří se nějakou dobu pohybovali na území státu. Měli na sobě tmavé oblečení. Jídlo si připravovali na otevřeném ohni. Chodili po okreskách s rukama sepnutými za zády a skloněnou hlavou. Byly v tom i nějaké drogy, protože u takovéhoto druhu lidí vždy nějaké najdete.

Někteří tvrdili, že šlo o sektu. Jiní byli přesvědčeni, že to byli houmlesáci. Další se dušovali, že před něčím utíkali. Většina je považovala za otravné elementy. O tobě, moje sladká holčičko, mnoho tvých kamarádů říkalo, že jsi o nich mluvila se sympatiemi a nazývala jsi je „svobodné duše". Šerif nenašel žádné jiné vysvětlení, proto usuzoval, že jsi utekla a připojila ses k nim.

Pracovala jsi přece jako dobrovolnice v útulcích pro bezdomovce a pila jsi alkohol, i když jsi ještě nebyla plnoletá. A k tomu tě chytili, jak kouříš trávu, tak to dávalo smysl.

V době, kdy se v šerifově hlavě začala pevně usazovat teorie o tvém útěku, skupina vandráků, sektářů nebo „svobodných duší" – říkejte jim, jak chcete – se odstěhovala pryč. Nakonec se usadila v Severní Karolíně. Její členové byli příliš zfetovaní a promíchaní s dalšími lidmi, aby dokázali říct, kdo s nimi všechno byl.

„Je mi dost povědomá," napsal ve své výpovědi jeden z posledních členů této skupiny. „Všichni ale máme oči, nosy a zuby. Neznamená to tedy, že každý vypadá povědomě?"

Na druhé straně jsou tu důkazy, které nás přesvědčily, že tě někdo unesl:

Byla jsi naštvaná na matku, přesto jsi den před svým zmizením přišla domů, aby sis vyprala prádlo, a mluvila jsi s ní v kuchyni.

Hádala ses se sestrou, to ti však nebránilo v tom, abys jí půjčila svůj žlutý šátek.

Opovrhovala jsi babičkou, ale i tak jsi nám dala blahopřání k jejím narozeninám a poprosila nás, abychom jí ho příští týden poslali.

I když nelze zcela odmítnout možnost, že jsi utekla do lesa a připojila ses ke skupině bezcílně putujících vagabundů, je naprosto nemožné, abys to udělala, aniž jsi nás o tom předem informovala.

Toto jsi podle dostupných informací dělala onoho dne, kdy tě unesli:

Pondělí 4. března v 7:30 ráno ses připojila ke skupince přátel pracujících v útulku pro bezdomovce a šla jsi s nimi do čtvrti Hot Corner rozdávat jídlo a pokrývky. V 9:48 zaznamenala tvůj návrat na kolej Carleen Loperová, recepční v Lipscomb Hallu. Tvoje spolubydlící, Nancy Griggsová, odešla do hrnčířské dílny v 10:15. Řekla, že jsi byla unavená a šla sis lehnout. Tvůj učitel angličtiny si pamatuje, že jsi byla na jeho poledním semináři. Nabídl ti pomoc při redakci tvé práce o Spenserovi. Vzpomněl si, že jste spolu živě diskutovali. (Později byl vyřazen z okruhu podezřelých, protože toho večera měl výuku na druhé straně univerzitního areálu.)

Okolo 13:00 jsi odešla do Tateova studentského centra, kde jsi pojedla sendvič s grilovaným sýrem a salátem, o který ses podělila s Veronikou Voorheesovou.

Další část založená na výpovědích svědků už není zmapovaná tak přesně. Šerif sestavil seznam tvých pravděpodobných

aktivit. V jednu dobu ses zastavila v pracovně studentského týdeníku *The Red & Black* a předala jim svůj článek o snaze Georgijské univerzity privatizovat menzu. Vrátila ses do studentského centra a hrála kulečník s chlapcem, který se jmenuje Ezekiel Mann. Seděla jsi v hale na pohovce s tvídovým potahem spolu s dalším chlapcem, který se jmenuje David Conford. Řekl ti, že slyšel, že v Manhattan Cafe dnes večer bude Michael Stipe, frontman skupiny REM. Kamarádi, kteří byli poblíž, tvrdí, že tě Conford požádal, abys tam s ním šla, ale on trvá na tom, že tě o žádnou schůzku nepožádal.

„Byli jsme jen kamarádi," prohlásil ve své výpovědi. Zástupce šerifa, který ho vyslýchal, připsal poznámku, že ten hoch chtěl evidentně víc. (Svědci pak večer viděli ve studentském centru Manna i Conforda.)

Kolem 16:30 jsi opustila Tateovo studentské centrum. Šla jsi pěšky domů a bicykl jsi nechala před centrem. Pravděpodobně proto, že se ochladilo a nechtěla jsi na cestě dolů z Baxter Hill promrznout. (O dva týdny později bylo tvoje kolo nalezené připoutané zámkem k zábradlí u studentského centra.)

Podle recepční jsi byla v 17:00 zpátky na koleji ve svém pokoji. Spolubydlící Nancy si vzpomněla, jak jsi byla nadšená, když jsi jí říkala o Michaelu Stipeovi a o jeho návštěvě Manhattan Cafe. Rozhodly jste se, že tam večer půjdete spolu s dalšími kamarádkami. Ještě jste nebyly plnoleté, ale znaly jste se ze střední školy s Johnem MacCallisterem, jenž vpouštěl návštěvníky do baru. Nancy obvolala pár kamarádek a dohodla s nimi sraz na 21:30.

Profesor psychologie vypsal termín zkoušek před jarními prázdninami, proto jste se společně s Nancy vydaly do Severní knihovny, abyste se na zkoušky připravily. Okolo 20:30 vás obě viděli v mexické restauraci Taco Stand, co